

Silvo Šinkovec

Učitelji in starši

Nekateri starši radi prihajajo v šolo, da zvedo, kako gre njihovemu otroku. Vedo, da je dober učenec in da tudi z vedenjem ne povzroča težav. Kdo ne sliši rad, da je njegov otrok uspešen, da dobro in z veseljem dela, je iznajdljiv in priljubljen? Z drugačnimi občutki pa prihajajo v šolo mame in očetje, ki morajo poslušati zgodbo o slabih ocenah, pasivnosti pri pouku, zamujanju in špricanju, o agresivnem vedenju ali udeležnosti v družbi zasvojenih. To niso prijetne teme pogovora. Starši takšnih učencev se obiskov v šoli izogibajo, nekateri pa postanejo pretirano zahtevni in za neuspehe svojega otroka krivijo šolo. Od učiteljev zahtevajo nemogoče in s tem otroka prikrajšajo za soočanje z realnimi zahtevami življenja, realnimi osebnimi zmožnostmi ter za razvijanje zdravih odnosov.

Na drugi strani so učitelji. Pripravljajo roditeljske sestanke in čakajo starše na govorilnih urah. Nekateri so pravi mojstri in znajo pripraviti zanimiva srečanja, razvijejo skupni in osebni pogovor s starši. Drugi se teh srečanj bojijo. Ne vedo, kje in kako naj se lotijo pogovora. Ko pa se stvari zapletejo, doživljajo pravo travmo.

Kje se učitelji lahko pripravijo za strokovni odnos s starši? Pred leti je profesorica Elena Sanchez, ki predava na *Pedagoški fakulteti* v Salamanci (Španija) povedala, da je kmalu potem, ko je začela predavati, spoznala, da študentje, bodoči učitelji, v predmetniku nimajo ničesar, kar bi jim pomagalo pripraviti se na odnos s starši. Gre za *strokovni odnos*. Po končanem študiju se od učiteljev pričakuje poleg splošnega čuta za človeka tudi strokovni pristop, tudi v odnosu do staršev. Na njen predlog so pristojni na fakulteti uvedli nov predmet, *družinsko pedagogiko*. Od takrat naprej so študentje strokovno uvedeni v odnos s starši. Sledili so posveti, napisani so bili učbeniki, namnožila se je različna literatura in učitelji so bili oskrbljeni s potrebnimi gradivi, da na tem področju niso bili prepuščeni sami sebi.

Ob vprašanju profesorju Mustafi iz Libanona, ki je maja predaval na *Pedagoški fakulteti* v Ljubljani, kje se lahko bodoči učitelji pripravijo na strokovni odnos s starši, je pojasnil, da ni nobenega predmeta na kateri koli pedagoški smeri na njihovih univerzah ali visokih šolah, ki bi učitelje za to pripravil.

To sta dve resničnosti, dva odnosa države do staršev in do učiteljev. In kako kakovostno naše fakultete pripravljajo učitelje pri oblikovanju strokovnih stališč in veščin v odnosu do staršev? Bodoči učitelji bi se morali v času strokovne priprave seznaniti s temami družinske pedagogike, metodami osebnega in skupinskega pogovora, kako organizirati in voditi šolo za starše, kaj je vzgojna mreža in kako spremljati osebni razvoj otroka (tutorstvo).

Bomo do učiteljev bolj pošteni in jim omogočili, da bi lahko s starši vzpostavili strokoven in kompetenten odnos? Bomo do staršev bolj spoštljivi in jim pomagali pri njihovem pomembnem poslanstvu? Z dobrim sodelovanjem obeh strani se bomo izognili mnogim neprijetnostim v učilnicah, v šoli in na ulici, v družini in celo na sodiščih.